THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

SUBSCRIPTION PRICE 50 CENTS A YEAR

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

SEPTEMBER, 1925
VOL. VI, No. 1

BEATING THE CHICKENS

A reader has asked us to answer the following question:—

"Do you keep the holy commandment of beating the chickens on our most holy Yom Kippur? (Day of Atonement). If you do not keep it, will you tell us in the paper why you do not keep it?"

—Adolph Rosen.

Answer. The strange custom of taking a rooster for a man and a hen for a woman, turning it three times around the head and saying, "This fowl is my atonement and substitute, it shall go to death and I to long life," etc. is not a holy commandment. It is one of the many peculiar traditions adopted by Jews from some unknown sources. There can be no other atonement for sin on Yom Kippur than the one God ordained, viz. the shedding of the blood of the sacrifice pointed out by God in Leviticus 16. In that chapter there is a complete description of the work of the high priest on that day. He had to take a goat, "lay both his hands upon the head of the live goat, and confess over him all the iniquities of the children of Israel—putting them upon the head of the goat". Lev. 16: 21. Not a word is there to be found in the entire chapter about a hen or rooster. Furthermore, that goat upon which the high priest laid the sins of the people had to be sent away into the wilderness and its flesh could not be eaten by its offerers while the rooster or the hen which the Jews presumably offer up as a substitute are cooked and eaten to the great enjoyment of the offerers. Thus you see that this custom is not a "holy commandment" as you call it but some strange invention which is entirely foreign to God's commandments. God is sorely displeased when the people observe man's precepts and traditions. In Isa. 29: 13-14 God has recorded His terrible punishments for practicing man's invented traditions. Let us quote briefly part of that passage: "Wherefore the Lord said, Forasmuch as this people draw near me with their mouth, and with their lips do honour me —and their fear toward me is taught by **the precept of men,** Therefore, behold, I will proceed to do a marvelous work and a wonder, for the wisdom of their wise men shall perish, and the understanding of their prudent men shall be hid." This shows what a great crime it is in the estimation of God to follow blindly man's precepts. Altho there have been some great rabbis, like Rabbi Jacob Emdin, who raised his voice against this peculiar observance, the Jews stubbornly refused to forego their great pleasure of "beating the chickens" on the eve of the day of atonement.

We who believe in the Lord Jesus Christ dare not follow traditions and fables of men. Our faith is founded on the word of God and not of man. We have accepted the Lord Jesus Christ for our atonement, because God spoke to us thru the prophet Isaiah, chapter 53, saying,—"And Jehovah hath laid upon Him the iniquity of us all." He is our substitute, but not a hen or a rooster.

If the Jews would give themselves to the prayerful study of their own Bible they too would obtain Godly wisdom and dismiss to the limbo of forgotten errors such unscriptural and unreasonable traditions. It is a tragi-comedy; The Jews are the people of the Book, yet they do not know its contents. They preserved it, carried it with them to all the four corners of the earth wherever God scattered them, but they have no knowledge of its doctrine, neither do they live according to its precepts, but according to some strange customs which are against the dictum of that Book. They have given the Book to all the world, but they themselves have not got it. Every generation, since the death and resurrection of Christ has produced many millions of people of non-Jewish descent, who lived soberly, righteously and godly by faith in Christ whom they found to be the Son of God according to the Bible. President Coolidge in his address at the laying of the cornerstone of the Jewish Community Center in Washington, exalted the Bible above all other books, science or any other knowledge. We will quote here only a few sentences from the President's remarkable address which will bear out the above statement. In referring to the colonial fathers and the problems toward unification they had to solve he said, "One of the factors which weighed heaviest on the side of unity was the Bible, the one work of literature that was common to all of them. The Scriptures were read and studied everywhere. There are many testimonies that their teachings became the most important intellectual and spiritual force of unification. I remember to have read somewhere, I think in the writings of the historian Lecky, the observation that 'Hebraic mortar cemented the foundation of American democracy'. Lecky had in mind this very influence of the Bible in drawing together the feelings and sympathies of the widely scattered communities. All the way from New Hampshire to Georgia they found a common ground of faith and reliance in the scriptural writings . . . The extent to which they leaned upon the moral and administrative system laid down by the Hebrew lawgivers was responsible for their conviction that the Hebrew language and literature ought to be made as familiar as possible to all the people. So it was that John Davenport arranged that, the first public school in New Haven, the Hebrew language should be taught. The preachers of those days, saturated in the religious literature of the Hebrew prophets, were leaders, teachers, moral mentors and even political philosophers for their flocks. A people raised under such leadership, given to much study and contemplation of the Scriptures, inevitably became more familiar with the great figures of Hebrew history—with Joshua, Samuel, Moses, Joseph, David, Solomon, Gideon, Elisha—than they were with the stories of their own ancestors as recorded in the pages of profane history."

Then in closing the President said, "You are raising here a testimonial to the capacity of the Jewish people to do this. In the advancing years as those who come and go shall gaze upon this civic and social landmark may it be a constant reminder of the inspiring service that has been rendered to civilization by men and women of Jewish faith. May they recall the long array of those who have been eminent in statecraft, in science, in literature, in art, in the professions, in business, in finance, in philanthropy and in the Spiritual life of the world. May they pause long enough to contemplate that the patriots who laid the foundation of their Republic drew their faith from the Bible. May they give due credit to the people among whom the Holy Scriptures came into being. And, as they ponder the assertion that 'Hebraic mortar cemented the foundations of American democracy' they cannot escape the conclusion that if American democracy is to remain the greatest hope of humanity it must continue abundantly in the faith of the Bible."

The last words of the President's address, "if American democracy is to remain the greatest hope of humanity it must continue abundantly in the faith of the Bible" assume the nature of a challenge; shall the Jews from whose Bible the patriots drew their faith and laid the foundation of this Republic, reject their own Bible and follow "the precepts of man"? Do you desire to have real democracy and live a peaceful and happy life, then you must have a Bible-religion. The holy Scriptures must be your daily guide and leading spirit. Thomas Riley Marshall, the late vice-president of the United States was continually studying the Holy Scriptures. The newspapers reported that "He died reading the Bible." Every true believer in Christ reads the Bible daily and feeds his soul upon the Word of God. Only our "wise" rabbis put a premium upon the study of their own Talmud and traditions and relegated the Holy Scriptures to the rear. They did so because they knew that a careful and prayerful reading of the Bible is bound to create faith in the Lord Jesus Christ as the promised Messiah of God and the only Saviour from sin.

אידישען וועג ווי ער האט געוואלט. איז ביי איהם רעכט געווען כאטש "אחת דתו לחמית".

מיר קענען זיך לייכט פארשטעלען וואס ער האט געדענקט ווען ער האט דערהערט פון דער משיח'ישער באוועגונג, אז בכן, אידען יראים ושלמים, גלויבען און דרש'ענען אז ישוע איז דער משיח. דאס איז איהם געווען עפעס ווי א דונער וואלט איהם געטראפען. זיין גאנצער פאנאטיסיזם האט אין איהם אויפגעקאכט און מיט זיין גאנצער גבורה האט ער אנגעהויבען צו רודפ'ן אלע וואס ט'האט נור חושד געווען אז זיי זיינען גלויביג אין ישוע המשיח. און ער האט זיי געוואלט עוקר מן השורש זיין. אבער ווי אזוי טהוט מען דאס? א גמרא קעפעל גיט זיך תמיד אן עצה: ער איז געגאנגען צו דער העכסטער אויטאריטעט מלשין זיין אויף יענע גלויבינגע אידען אז בכן זיי באנעהען אזא "שרעקליך פארברעכען" צו גלויבען אין דעם אותו האיש, וואס איז דער משיח, און פרעגט שוין גאר ניט: די אויטאריטעט, (דער כה"ג און סנהדרין) האבען איהם געגעבען באפאלמעכטיגטע דאקומענטען גיבענדיג איהם כח צו טהון מיט די גלויבינגע אידען וואס ער אליין וויל, און מיט יענעם כח האט ער געלאזט שמידען אין קייטען מענער, פרויען, יונג און אלט, ער האט קיינעם נישט געשוינט, און האט זיי אריינגעווארפען אין דער תפיסה פאר זייער גלויבען. (מפעלות השליחים ט: 1-2.)

קוקענדיג אויף איהם און אויף זיינע קרעדענשעלס מיט וועלכען כח ער האט אזא טייפליש שטיקעל ארבייט אונטערנומען, און זעהענדיג אזויפיעל קהלות מיט גלויבינגע אידען אין תפיסה, איז טאקע געווען וואס מורא צו האבען פאר אט דעם קנאי, דעם אנטי־משיח; צום גליק זאגט אבער גאט אין ישעיה נ"ה: "כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי נאם ד'. ד"ה, ניט מענשליכע פלענער נייערט גאטס פלאן מוז אויסגעפיהרט ווערען און וועה דעם מענש וואס שטעלט זיך גאט אין וועג און לאזט ניט.... הערט און שווינט -

ווען אונזער ר' שאול איז איין טאג געגאנגען פון ירושלים נאך דמשק, דארט אין דמשק א חרבן צו מאכען אין דער גלויביגער קהלה. האט פלוצים א שרעקליכעס ליכט פון הימעל איהם צו דער ערד ארונטער געווארפען. און ווי אונזער גרויסער העלד איז אזוי געלעגען אין בלאטע האט ער געהערט עפעס א מאדנע שטימע רעדען צו איהם, זאגענדיג: "שאול שאול פארוואס פארפאלגסטו מיך?" שאול זייענדיג ניט א נאר האט עפעס געוואוסט אז הלא דבר הוא, האט ער באלד א פרעג געגעבען: "ווער ביסטו חער?" און די אנטווארט איז באלד געקומען: "איך בין ישוע וועם דו פארפאלגסט. שטעה־אויף און געה אין דער שטאדט אריין און דארט וועט מען דיר שוין זאגען וואס צו טהון". (מפעלות השליחים ט: 3-9.)

דריי טעג האט אונזער געפאלענער העלד ניט געקאנט די אויגען עפענען פון יענעם ליכט וואס האט איהם צו דער ערד געווארפען. ער האט דעם פאל אזוי שטארק געפיהלט אז ער האט גאנצע דריי טעג גאר ניט געגעסען אדער געטרונקען. יא דאמאלס האט ער גענוג צייט געהאט זיך אבצוגעבען א חשבון הנפש אויף זיינע מעשים תעתועים און האט מסתמא שטארק חרטה געהאט דרויף.

אט אזוי טהון נעביך אויך היינט אסאך אידען וואס מיינען אז זיי זיינען שטארק גענוג גאט צו באקעמפפען וועלכער האט געזאגט "ואני נסכתי מלכי..." ד"ה, גאט זאגט, איך אליין האב געזאלבט דעם מלך ישוע המשיח. זאגען אבער טאנכע אידען, אז ניין, און ווארטען ביז מ'וועט זיי א גוטען זעץ געבען פון אויבען און וועלען מיאוס פאלען און זיך גוט צוקלאפען.... פאסט אויף ברידער!

אם דריטען טאג האט ישוע המשיח צו שאול'ן געשיקט דעם עהרליכען איד ר' חנניה, וועלכער האט געהאט א געשפרעך מיט ר' שאול'ן און פרעגט שוין גאר ניט. ר' שאול איז פון יענעם טאג אן, געווארען א גלויבינגער אין ישוע המשיח און איז געגאנגען דרש'ענען די בשורה טובה אין ישוע המשיח אויך צו אנדערע אידען. מיר זעהען איהם דרש'ענען אין די שוהלען (מפעלות השליחים י"ג: 13. י"ז: 1-5.) מיר זעהען איהם דרש'ענען צו די סנהדרין (מפעלות השליחים כ"ג: 6) ווייל דורך ישוע המשיח איז זיין שנאה פערוואנדעלט געווארען צו ליעבע. ער האט שפעטער געזאגט, אז ער וואלט צופריעדען געווען אפילו פארניכטעט צו ווערען פון ביידע וועלטען אויב אידען וואלטען דורך דעם גלויביג געווארען אין הייליגען משיח און אויסגעלייזט געווארען פון זייערע זינד.

ווען די רעדל־פיהרער פון אידענטום האבען דאס געזעהן איז זיי פינסטער געווארען אין די אויגען ־ סטייטש ־ אויך ער. . . דער גרויסער חריף ר' שאול, דער פארביסענער געגענער פון ישוע המשיח און זיין גאנצע חברה, אויך ער איז פון זיי בעאיינפלוסט געווארען און אנערקענט זייער אמונה? און וואס נאך:... ער דרש'ענט דאס גאר בפני קהל ועדה! אוי א בראך.... געוואלד וואס איז צו טהון מ'וועל מיר דאך אונזערע אויגען ניט קענען ווייזען אין גאס פאר חרפה!

זיי האבען זיך פשוט געריסען אויף די גראדע ווענט אויסצוגעפינען עפעס א מיטל איהם צו באקעמפפען. מ'האט באלד איינבערופען א "הבה נתחכמה" מיטונג און האבען איינשטימיג באשלאסען איהם פון וועג אבצורוימען.

און אזוי זעהען מיר ווי זיי האלטען איהם אין איין מסר'ן פאר די אויטאריטעט, בכן, ער דרש'ענט צו אידען עפעס א לעהרע פון א משיח און אידען הויבען אויך אן דאס צו גלויבען און ווען דאס זאל אזוי אנהאלטען וועלען זיי. די פיהרער, גאר בלייבען אהן א קנעלונג... קורץ, מ'האט איהם פאר דיעזעם "פארברעכען" מעהרערע מאל אין תפיסה געווארפען. זיי האבען איהם איינינע מאל מלקות געשלאגען און איינמאל דאביי שיער דער'הרג'עט. זיי האבען איהם איינמאל ממש געשטייניגט און איהם איבערגעלאזט פאר טויט. (ב קאר. י"א. 23-30) גאט ב"ה האט איהם אבער געלאזט לעבען כדי נאך מעהר צו פערקינדיגען דעם נאמען פון ישוע המשיח, וועלכעס ער האט אויך טריי אויסגעפיהרט. ער האט זיך פעסט געהאלטען אן דעם גאט־געבענשטען אמת אין הייליגען משיח. ביי א גרויסען איד דארף די קרוין פון אמת שטעהן אויף דער העכסטער מדרגה, און קוקען דעם אמת גראד אין די אויגען אונטער אלע אומשטענדען.

אונזער גרויסער איד זאגט אין רוטיים ח. 35: "ווער קען מיך אבשיידען פון די ליעבע פון משיח? ליידען, אננסט, פארפאלגונג, הונגער אדער שווערד? ניין, קיין קראפט אין דער וועלט קאן עס אויסווירקען! זייענדיג בעוואוסטזיניג אז ישוע המשיח האט פיעל מעהר געליטען פאר איהם. יא, ער איז באמת גע'הרג'עט געווארען פאר אונזערע זינד, (ישעיה נ"ג) דערפאר האט ר' שאול אויך אלעס איבערגעליטען מיט גרויס סבלנות.

עס איז כאראקטעריסטיש, אז טראץ זיינע פיעלע ליידען מצד זיינע שונאים צוליעב זיין אמונה אין משיח, האט ער דאך זיינע שונאים ניט געהאסט, ווייל דער משיח האט געהייסען די שונאים זוגאר ליעבען. (מתתיהו ה. 44) ישוע המשיח האט עס אויך אזוי געטהון בשעת ער איז געהאנגען אויפ'ן צלב און זיינע שונאים האבען זיך מיט איהם גערייצט האט ער צו גאט געבעטען פאר זיי: "פאטער פארגיב זיי ווייל זיי וויסען דאך נעביך ניט וואס זיי טהון". זיי זיינען פשוט פארפיהרט פון שטן און אויף אזאלכע בלינדע נאקעטע געפאלענע נשמות דארף מען רחמנות האבען.

אונזער גרויסער איד האט זינט דאמאלס זיך פעסט גענומען צו ארבייטען פאר'ן כלל ישראל, ניט חלילה ווי פריהער אידען אוועק צו שלעפען פון ישוע המשיח, דאס האט ער געטהון אזוי לאנג ווי ער איז געווען אין יענער פינסטערער מדרגה פון א קנאי צו האנדלען לויט זיין אייגענער חכמה. איצט האט ער אבער אידען צוגעפיהרט צו ישוע המשיח ווייל ער האט געזעהן אז נור אין הייליגען משיח איז אונזער ישועה און אונזער נחמה. און זיין ארבייט האט אויך גאט ב"ה געבענשט. ער האט געטהון ווי אונזערע אבות האבען געטהון: "ויבן שם מזבח לד'". וואו ער האט גע'דרש'ענט ישוע המשיח האט ער אויפגעריכט קהלות מיט אידען וואס האבען געגלויבט אין משיח. יא, ער האט אויך געברענגט אסאך גוים תחת כנפי השכינה בישוע המשיח. און אדרבא זעהט וואס פון יענעם באנק קוועטשער "שאול" איז געווארען. ער הייסט איצט דער גרויסער אפאסטל פוילוס וועם די גאנצע וועלט קאן, וועמעס בריעף אין נייען טעסטאמענט ווערען איבעראל געלעזען און רעספעקטירט. וואלט ער אבער געווען פארבליבען א כניאק, דאס וואס ער איז געווען, מ'שטיינס געזאגט ווער וואלט פון איהם היינט גאר געוואוסט.

אונזער גרויסער איד איז מיט דעם אמת אין משיח געגאנגען צום קיסר פעסטוס און צו איהם גע־דרש'ענט די ישועה אין משיח. (מפעלות השליחים כ"ה, 10-12) ער איז געשטאנען פאר'ן קעניג אגריפאס און איהם ערצעהלט פון דער גאולה אין ישוע המשיח (מפעה"ש כ"ו, 1-) און שפעטער ווען ער האט זיין שליחות דא אויף דער וועלט פארפערטיגט איז ער ארויף אין דער הימלישער וואהנונג וואס דער משיח האט פאר איהם פארבערייט. אין יוחנן י"ד זאגט אונז דער משיח: "איך געה פאר אייך אן ארט צו בערייטען דאן וועל איך ווידער קומען און וועל אייך צו מיר נעמען כדי איהר זאלט זיין דארט וואו איך בין". און ווען איהר ליעבער לעזער ווילט וויסען וואו דאס ארט איז, פליהם זייט אייך מטריח און לעזט תהלים ק"י. עס הייסט: "נאם ד' לאדני שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך". ד"ה, דוד המלך זאגט אונז בנביאה, אז גאט זאגט צו "זיין האר", צום משיח דעם ארון כל, אז ער זאל זיך זעצען צו דער רעכטער האנד פון גאט ביז ער, גאט, וועט מאכען די שונאים פון משיח א פוס־בענקעלע צו זיינע פיס".

קאטאסטראָפע פון דער "עת צרה" וועלכע וועט געדויערן עטליכע יאהר.

ביי ישוע המשיח'ס אנקומען אין די וואלקענס וועט דער שופר פון גאט שאלען און דער הויפט־מלאך וועט בלאזען א תרועה". א צייכען אויף זיין אנקומען. דא אויף דער ערד וועט נור איבערבלייבען סאמע אונגלויביגע, דאס אויסשום, דאס פסולת, און די "עת צרה" וועט זיך דאמאלס אנפאנגען. זיבען מלאכים וועלען האבען שופרות אין זייערע הענד און יעדער וועט בלאזען אלס א סיגנאל פאר איטליכער צרה וואס וועט ארונטער געשיקט ווערען פון אויבען אום די רשעים צו באשטראפען.

ווען די "עת צרה" וועט קומען צו אן ענדע, וועט ישוע המשיח צוריק ארונטער קומען מיט אלע גלויביגע וואס ער האט צופאר ארויפגענומען און וועט רעגירען אלס מלך על כל הארץ. די ווענינגע אידען וואס וועלען איבערבלייבען פון דעם גרויסען יום הדין וועלען גרויס חרטה האבען און וועלען גאט בעטען אז ער זאל דעם געקרייציגטען משיח צוריק שיקען און זייא וועלען איהם דאמאלס מקבל זיין באהבה, מיט הרפה און בושה פאר זייערע פריהערינען אונגלויבען.

אט אהין ווייזט אונז אן דער "זכרון תרועה".

עס הייסט אזוי ווי גאט רעדט צו יעדען בן אברהם, לאמר: טהוט תשובה, פעטראכט אייך אביסעל איבער די שופרות וועלכע וועלען שאלען ביים אנקומען פון ישוע המשיח און נאכדעם אויך ביי די זיבען מלאכים. טהוט תשובה און גלויבט אין אייער משיח וועלכער וועט קומען מיט דעם שופר ד' און ווען איהר וועט אין איהם גלויבען וועט איהר ניצול ווערען פון דער שרעקליכער "עת צרה ליעקב". (ירמיה ל).

די זעלבסט־מארד עפידעמיע אין פוילען

די שוידערליכע נייעס אז צווישען די אידען אין פוילען איז איינגעטרעטען א שרעקליך גרויסע מגפה פון זעלבסט־מארד, האט אויפגעטרייסעלט און ערשיטערט אלע אידען פון דער גאנצער וועלט. עס איז באמת געווען א גרויסע טראגעדיע. צעהן און צוואנציג זעלבסט־מאָרדען זיינען אידען טעגליך בעגאנגען אין ווארשוי וויאויך אין די קליינערע פראָווינץ־שטעדט פון פוילען.

די רבנים האבען טאקע געזוכט אלערליי מיטלען אבצוהאלטען דיעזע זעלבסט־מאָרד עפידעמיע. זיי האבען פראָקלאמירט א גזרה אז מ'זאל נאך זיי קיין קדיש נישט זאגען. ־ זיי ניט מאכען קיין לויה. נאך זיי ניט זיצען שבעה. דאס האט אבער גאר־נישט געהאלפען די עפידעמיע אָבצושטעלען. דער רוישענדער שטראָם פון זעלבסט־פארניכטונג האט זיין קורז פארטגעזעצט מיט וויעטהענדער אויסראָטונג און צעשטערונג, ניט אכטענדיג די פראָקלאמאציע פון די רבנים.

די רבנים האבען איינענטליך געקענט וויסען אין פאראויס אז זייער סטראשונקעס וועלען ניט ווירקען אויף יענע פערצווייפעלטע אידען. ווייל יעדער איד ווייסט פון דעם "המאבד עצמו לדעת". און ווען עס ארט איהם ניט צו פערליערען עוה"ב (לויט יענער תלמודישע טהעאָריע) וועט זיך יענער פיעל וויינינגער זארגען אדער צום הארץ נעמען די פארבאטענע לויה אדער שבעה־זיצען.

ט'האט זיך אומעטום געוואונדערט אין בעצוג צו דער אורזאך וואס האט ארויסגערופען די זעלבסט פארניכטונג צווישען אידען אין פוילען? דער אויסרייד אז די אונטערדריקונג און עקאָנאָמישע שוויריגקייטען האבען דאס גורם געווען איז זעהר ווייט פון א צופריעדענשטעלענדע ערקלערונג. ווייל אידען האבען שוין געליטען ערגערע צרות אין זייער געשיכטע. מיר אידען זיינען דורכגעגאנגען די ערנסטע פארפאָלגונגען. מיר זיינען אויסגעשטאנען קאנפעקווענצען פון חורבנות, פון פייער און שווערד. מ'האט אונז איזאלירט און עלימינירט פון'ם ווירטשאפטליכען פאָליטישען און עקאָנאָמישען לאנדס־אָרגאניזם. און דאך איז מען קיינמאָל נישט בעגאנגען זעלבסט־מאָרד אויף אזא מאסנעבענדען אופן ווי די אידען אין פוילען באגעהען איצט.

אייניגע אויסנאהמען געפינען מיר יא אין דער אידישער היסטאריע, ווי צ. ב. ש. ביים חורבן בית שני. אונטער די קרוסעידערס און אונטער דער גזרת ת"ך, ווען אידען האבען פאר זיך געזעהן א געוויסען טויט פון די ווילדע פאנאטיקער וועלכע זיינען געווען פארבערייטעט זיי צו פייניגען און מארטערן מיט א לאנגזאמען און א שרעקליכען טויט האבען זיך אידען ליעבער אליין גענומען דאס לעבען איידער אריין צו פאלען אין הענד פון רשעים...

אבער די איצטיגע אידען אין פוילען ווי שלעכט עס זאל זיי ניט זיין, זענען נישט געוועזען אונטער אזאלכע אומשטענדען איז טאקע זעהר שווער צו פארשטעהן די אורזאך פון זייער טהאט.

אבער דער סוד פון דער שוידערליכע טראַגעדיע וואס האט פערטומעלט די אידען פון דער גאנצער וועלט, איז אונז אונלענגסט באלויכטעט געווארען דורך א געשפרעך מיט א פוילישען איד וואס האט ערשט אהער אימיגרירט. ער האט ערקלערט אז די פעראנטווארטליכקייט פאר דיעזען יאמערליכען קאפיטעל אין דער גלות־היסטאריע, פאלט אויף די ראדיקאלע און גאטלויזע שטעלונג פון די מנהיגים פון די ציוניסטען. זיי האלטען אין איין שרייען "געלד, געלד, נור געלד קאן בעשאפען די סטאבילירונג פון א אידישע היים אין ארץ ישראל". זיי האבען אזוי לאנג געארבייט, גערעדט און געשריבען ביז עס איז זיי געלונגען צו באוועגען מיליאָנען אידען נאָכצופאָלגען זייערע איינרעדענישען און פלענער. אין זייער רעדען, שרייבען און מעשים, איז ניט פאראן קיין ווארט און קיין גערעכניש פון גאטס הבטחות, אז דער גואל, דער אידישער משיח, וועט צוריק ברינגען דאס גאנצע אידישע פאָלק נאך ארץ ישראל. אַט דיעזער פאקט, נעמליך, זייער עיקר שבעיקרים, דאס "געלד" און ניט "גאט" איז ביי אידען גענומען געווארען אלס א כאראקטעריסטיק וואס זייער מיינונג איז, נעמליך, אז די אידישע האפנונג אויף א משיח איז א פוסטע נארישקייט, א חלום, אן אילוזיאָן וועלכע מ'דארף ניט מעהר טראכטען פון גאט און פון משיח. געלד איז זייער גאט און זייער משיח. "הכסף יענה את הכל"....

יאָ, אזוי האבען דאס פותר געווען די אמת פרומע אידען וועלכע האבען זיך ערצויגען אויף דער אמונה אין ביאת המשיח, און דערפאר, צוליעב דיזען גרויסען שברון לב האט די זעלבסטמאָרד מגפה ארום גענומען אלע קלאסען אידען אין פוילען.

בעפאר דער ציוניזם איז איינגעטרעטען איז אין די ערנסטע פארפאָלגונגען געווען די איינציגע אידישע נחמה בכן, דער משיח וועט קומען וועט מיר אלעס אין פריידען ערצעהלען. דאס איז געווען די איינציגע שיינענדע זון איבער דעם צובלוטיגטען אידישען קערפער. די איינציגע קראפט איבערצולעבען אלע שחיטות און אלע אינקוויזיציעס. איצט אבער ווען די ציוניסטען, זייערע פיהרער, נאכפאָלגער און אונטערשטיצער צייגען דער וועלט אז "געלד" איז גאר דער משיח, הייסט עס, אז מ'האט אונז אויך פון אונזער איינציגער נחמה בארויבט. טאָ, צו־וואס טויג גאר שוין דאס לעבען?! צו וואס לעבען און ליידען ווען עס גיבט קיין האפנונג מעהר אויפ'ן משיח. און ווען דאס איז נים אמת, איז דאך קיין אמת אין די נביאים. און בטילא קיין אמונה אין גאט און קיין בטחון אין זיין השגחה און אין זיין פארשפרעכען אז "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל", יאָ ווען דאס פערשווינדט איז שוין ניט כדאי צו לעבען און צו ליידען, בעסער שוין דער טויט... און די מגפה פון זעלבסט מארד האט אזוי נאך די אויבערמאכט באקומען...

אָט אזוי האט אונז דער פוילישער איד עקספליצירט די אורזאכע פון דער זעלבסט־מאָרד מגפה. ער האט נאך אנדערע פאקטען צוגעבען. ווי צ. ב. ש. אין די צענטערן פון אידישקייט אין מזרח אייראָפא, אנשטאט צו באגעהן זעלבסט־מאָרד, האט מען גענצליך אויפגעגעבען שבת און יו"ט. אין קאוונא גופא וואס איז געווען דער קוואל פון אידישקייט האלט מען פריי אָפען די געשעפטען אום שבת און יו"ט. קורץ, דער טראַדיציאָנעלער אידישער בוים דער דת היהודות, איז אויסגעריסען געווארען מיטן ווארצל.

מיר גלויביגע אין ישוע המשיח ווייסען גאנץ גוט אז דער ציוניזם איז די ערפילונג פון גאטס ווארט. אידען מוזען געהן נאך ארץ ישראל כדי דער "עת צרה ליעקב" זאל אויסגעפיהרט ווערען און "בצר להם ישחרננו". ווען עס וועט אידען ענג זיין וועלען זיי גאט זוכען, אזוי ווי עס הייסט "אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ד' אלהיהם ואת דוד מלכם. (הושע ג) אין יענער שרעקליכער צרה וועלען אידען בעטען (ניט מיט די ליפען נייערט מיטן הארץ) אז גאט זאל צוריק שיקען דעם הייליגען ישוע המשיח, דעם "בן דוד" און דאמאלס "ובא לציון גואל".

מיר גלויביגע אין ישוע המשיח פרייען זיך מיט'ן ציוניזם ווייל דאס איז דער בעסטער סימן אז ישוע המשיח וועט באלד צוריק קומען, מעגליך במהרה בימנו.

גרויסע אידען

דיעזען מאנאט שטעלען מיר (נור אין קורצען) די אויטא־ביאגראפיע פון דעם גרויסען איד חריף און הקרן, ר' שאול פון תרסוס, פאלעסטינא.

ר' שאול איז פון זיין קינדהייט אן אויסגעצויגען געווארען אין א זעהר פרומען רעליגיעזען הויז. ער האט אסאך געלערנט און איז געווארען א חריף און א הקרן. מיר זעהען איהם אין דער אל־בעוואוסטער ישיבה פון ר' גמליאל הזקן און שפעטער אויך א גרויסער פרוש און א געוואלטיגער קנאי. ד"ה, ווען איינער האט זיך ניט אויסגעפיהרט אין אזא

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרעה הטוב יוחנן 10 - 11

רעה ישראל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד 23

א מאנאט'ס בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

50 CENTS A YEAR
SUBSCRIPTION PRICE

Published Monthly by the Williamsburg Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

SEPTEMBER, 1925
VOL. VI, No. 1

ראָש השנה'דיגע געדאנקען

די "ימים נוראים" זיינען ווירקליך פורכטבארע טעג. "כשמו כן הוא", אזוי ווי מ'רופט ראש השנה און יום כפור מיט דעם נאמען "ימים נוראים" אזוי זיינען זיי אויך. דעם פרומען עהרליכען איד נעהמט ארום אן אומעט און ס'חאפט איהם אן אַ ציטער ווען די ימים נוראים דערנעהנטערן זיך ער פיהלט עפּעס א טעמפּע מורא. קורץ, ראש השנה און יום כפור איז א שרעקענס־נאמען פאר'ן איד.

די דאזיגע שטימונג ווערט אבער נאך ערגער ווען "ראש השנה" איז שוין טאקע דא, ווען מ'שלאגט זיך אויף דער ברוסט דעם לאנגען צעטעל פון "ועל חטא" און בפרט ווען מ'שרייעט אויף'ן קול, דעם "ונתנה תוקף" ...דעם "מי יחיה ומי ימות מי יעשר ומי יעני". דאמאָלס ווערט מען עפּעס אזוי מאָדנע צעטראגען און אזוי דערשראקען ווי אן אָקס פאר'ן בלישטשעדיגען חליף....

מיר מיינען ניט דערמיט די אמעריקאנער אידען. דא אין דעם לאנד פון הוילע גשמיות. דא וואו דער דאלאר מאכט אלעס כשר, דא וואו דער דאלאר איז אַ מושל בכיפּה. יאָ דאָ ווערט אַלעס נדחה. דער דאלאר איז דוחה שבת און פארשוועכט די ימים טובים. יענע אידען וואס זיינען אהער געקומען מיט 30 אדער 40 יאהר צוריק, וועלכע האבען מיט זיך מיטגעבראכט א ריח תורה, א פונק פון יראת שמים און פון אנדערע אידישע פרינציפּען, יענע האבען יא געהאט אין זייער הארץ א באוואוסטזיניגקייט פון די ימים נוראים, זיי זיינען אבער אהער אריבער געקומען הונגעריג און נאקעט, פאריאָגט און פארטריבען האבען זיי זיך געמוזט נעמען צום איינציגען מיטעל, "צום דאלאר", כדי זאט צו ווערען און אן אָרט צו פארנעמען אין דיעזען פרייען לאנד וואס גיבט יעדען די מעגליכקייט צו ערווערבען דעם דאלאר. אויף דיעזען אופן זיינען זייערע יאהרען אוועק אין האוועניש. זיי האבען זיך טאקע דעם דאלאר ערווארבען זיי האבען אבער כמעט אלעס פארלוירען וואס אנבעלאנגט צו אידישע אידעאלען און גייסטיגע פרינציפּען.

ווער רעדט נאך פון יונגען דור וואס זיי האבען אויפגעצויגען, יענע האבען לגמרי זיך איינגעלעבט אין פרעמדע מנהגים אין א פרעמד לשון און פרעמדע מדות. פיעל פון זיי וויסען לחלוטין ניט פון אידישקייט. פון דעם אידעאלען זין און טעם וואס שטעקט אין ראש השנה און אין יום כפור.

מאנכע דערקענען ניט אמאָל אן "אלף" אין סידור'ל. דערפאר קענען מיר ניט מיינען אזעלכע אידען ווען מיר רעדען פון דער מורא פאר ראש השנה. חאטש עס זיינען נאך פאראן אייניגע אידען אפילו דא אין אמעריקא ביי וועלכע דער דאלאר האט נאך ניט אָבגעווישט דעם איינדרוק וואס דער ראש השנה האט אויף זיי געמאכט אין דער אלטער היים, און האט נאך ניט אָפּגעמעקט זייערע עראינערונג פון די "ימים נוראים". יענע אידען וועלען גאנץ גוט פארשטעהן אונזער מיינונג אין בעצוג צום ראש השנה מיט זיין מורא'דיגען איינפלוס אויף'ן עהרליכען איד.

די פראגע איז אבער: פארוואס איז דאס אזוי? פארוואס זיינען אלע פעלקער אין דער וועלט פרעהליך אין זייער ראש השנה און אידען זיינען טרויריג, פארוואס?

די אנטווארט ליגט אויבען־אויף:

דער נאמען "ראש השנה" איז לגמרי אן אויסגעטראכטער נאמען. די תורה רופט אן דעם חודש נ י ס ן "ראש". אין שמות י"ב הייסט עס: "החדש הזה לכם ראש חדשים". לויט דיעזע פעראָרדנונג וואלטען אידען געדארפט פייערען זייער "ראש השנה" אום ערשטען טאג פון חודש ניסן, ניט אין תשרי. דער חודש תשרי, וועלכען די תורה רופט אן "החדש השביעי" הייסט ניט "ראש" נייערט זכרון תרועה". (ויקרא כ"ג.)

אט דאס איז איין פונקט וועלכער פארפלאנטערט דעם מוח פון א דענקענדען איד.

צווייטענס, עס הענגט איבער דעם זאגענאנטען "ראש השנה" וועלכער איז לויט דער תורה א זכרון תרועה, עפּעס א מיסטישע אטמאספערע, עפּעס אזוי ווי א שווערע שווארצע כמארע, וועלכע דעקט צו דאס אינעווייניגע, אָדער די כונה פון דיעזען יו"ט. "זכרון תרועה", וואס בעדייטעט דאס? אנדערע ימים טובים זיינען אונז געגעבען צוליעב א געוויסער אורזאך אָדער עפּעס א פאסירונג, למשל "שבת" איז א זכר ליציאת מצרים. (דברים ה) דעסגלייכען איז "פסח" אַ זכר ליציאת מצרים א. ד. ג.

אבער דא ביים חודש השביעי הייסט עס אז עס איז א זכרון תרועה, זכרון מיינט ניט "זכר", אן אנדענקונג פון דער פערגאנגענהייט וואס וואלט געדארפט הייסען "זכר" אדער "זכרון". דאס ווארט זכרון איז אן אנדייטונג אויף דער צוקונפט און דאס איז טאקע וואס מיר פרעגען דא, אויף וואסארא צוקונפט צייגט דאס אן?

אָט דיעזע צוויי פונקטען פארווירען און פארמישען אונז און מיר פיהלען עפּעס אינסטינקטיוו א געהיימע און א שרעקעדיגע אומעט אין אונזער הארצען. גראד אזוי ווי ווען די נאכט רוקט זיך אן מיט איהרע פינסטערע שאטענס וועלכע ברינגען אן אומעט און א בענקעניש, און איהר אליין ווייסט ניט וואָרום. דעם גאנצען טאג ווען די זון שיינט ווען עס איז ליכטיג און קלאהר איז דער מענש מונטער, פרעהליך און מוטהיג, אבער מיט דעם אנקומען פון דער נאכט, בעפאלט עפּעס א מאדנער שרעק און מ'געהט מיט פארזיכטיגע און ציטערדיגע טריט, מורא האבענדיג פאר קרומע שטעגען און שטרויכלענדיגע גריבער. אזוי איז אויך מיט דעם מיסטעריעזען יום־טוב וואס הייסט "זכרון תרועה" וועלכעס ווייזט אהין אויף א צוקונפטיגע תרועה", וואס מיר ווייסען ניט און פארשטעהען ניט ווייל עס איז פון אונז פארבּאָרגען, דערפאר פיהלט אונזער נשמה עפּעס ווי צושראקען און פארבלאָנדזשעט.

אכער ישוע המשיח וועלבער איז דאס "ליכט פון דער וועלט" ער בעלייכט אונז אויך אין דיעזען ענין. ער האט אונז באלעהרט און פארשטענדיגט אין אלע באציהונגען און ער האט אונז אויך מגלה געווען דעם סוד פון דעם "זכרון תרועה". ער האט מיט זיין ברייטער גוטער האנד אונז אויפּגעדעקט אלע גייסטיגע אוצרות. מיר וואנדלען תמיד אין זיין ליכט און מיר זיינען קיינמאל ניט אין דער דונקעלהייט.

עס איז כדאי איהר ליעבער לעזער זאלט אייך בעקאנט מאכען אין דעם ברית חדשה מיט דעם "הראשונה אל התסלוניקום קאפּ. ד' פסוק 16, ווייאויך אין חזיון יוחנן קאפּ. ט, י, יא. דער תמצית דערפון איז:

"עס וועט זיין א שרעקליכער יום הדין פאר די וואס ווילען ניט גלויבען אין ישוע המשיח. דאס ווערט אנגערופען אין תנ"ך מיט דעם אויסדרוק "יום ההוא", "יום גדול ונורא", "יום ד'" וויאויך "עת צרה ליעקב". איידער דער גרויסער יום הדין וועט אנקומען, וועט ישוע המשיח אנקומען אין די וואלקענס און וועט צו זיך ארויפנעמען אלע זיינע גלויביגע וואס וועלען נאך לעבען, און וועט אויפוועקען די גופים פון יענע גלויביגע וואס שלאפען אין זייערע קברים און אלע וועלען ארויפגעהן צו איהם כדי ניצול צו ווערען פון דער שרעקליכער

Entered as second class matter April 14, 1922 at the Post Office at Brooklyn, N. Y. Under the Act of March 3, 1897